

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. II. De forma, seu modo appellandi à sententia interlocutoria, vel gravamine extrajudiciali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

SECTIO V.

De forma, seu modo appellandi, & quoties appellare liceat?

§. I.

Quomodo interponenda sit appellatio?

Appellatio fit vel statim, Iudice adhuc pro tribunali sedente, aut saltem ad extuncione actus non dum divertente, vel ex intervallo. Si statim fiat, sufficit eam facere viva voce, dicendo v. g. appello, & hoc in actis per Notarium scribatur; si fiat ex intervallo, in scriptis per libellum appellatorium fieri debet, in quo exprimitur nomen illius, qui appellat, nomen Iudicis, contra quem, & contra cuius sententiam appellatur, & nomen Iudicis, ad quem appellatur (quamvis absolute necessarium non sit, ut vel nomen Iudicis a quo, vel nomen Iudicis ad quem exprimitur) neque tamen requiritur, ut, si in scripto appelletur, legatur hæc appellatio coram Iudice. c. Appellatio 9. h. t. in 6. cum ad intentionem juris sufficiat, potest etiam eam appellationem Iudici a quo fuisse, ne appellans postmodum variare possit. Potest autem appellari, sive voce, sive scripto fiat appellatio, non tantum per verba expressa: appello, provoco. &c. sed etiam per æquipolentia. c. Ad audientiam 34. h. t. Cui enim certa verborum forma non requiritur, sufficit suam intentionem expressisse) quin ipso etiam facto, suscipiendo v. g. iter Romam ad causam alicujus

decisionem, appellari potest, ut patet ex c. Diligenti 52. h. t. & ex c. Cum olim 7. De dolo, & contumaci. modò servantur ea, quæ in appellatione verbis expressa servari debent, & si extrajudicialis sit appellatio per susceptum iter, ad eum Superiorem fiat, qui per viam querelæ adiri potest citra omnem appellationem. Neque tamen valet appellatio generalis, facta super omni causa, quæ contra appellantem posset aliquando moveri. c. Inter cetera 2. h. t. (cum talis non appellet à gravamine aliquo, cum nullum, nec alicujus comminatio illud urgeat) neque valet generaliter facta appellatio ab omni gravamine, quod sibi inferri posset, nisi fiat super certa causa ab eo, qui in uno v. g. articulo à Iudice à quo gravatur, cui licet per viam appellationis totam causam hanc ad superiorem Iudicem deferre. c. Consultus 18. h. t.

§. II.

De forma, seu modo appellandi à sententia interlocutoria, vel gravamine extrajudiciali.

Talis appellatio, ut valeat, debet fieri in scriptis, & expressa causâ appellationis (nisi ex arduis una sit, quæ Sedi Apostolicæ specialiter reservatur) ut constat ex c. Cordi. 1. h. t. in 6. & c. Ut indebitus 59. h. t. ad minuendas litium molestias, ut ait Pontifex, & debent Apostoli, sive litteræ dimissoriales à Iudice à quo peti & dari, quibus instruat superior Iudex, quare appellationi sit delatum, vel non. Neque potest in iudicio talis appellationis alias postmodum causas proseguere, quàm nominatim in libello appellationis expressas. Clement. Appellanti. Ddd 3

lanti, s. h. t. c. Cum causam 62. eodem.
 (neque enim à solo gravamine fit hæc appellatio, sed à gravamine propter hanc causam, quam appellans coram Iudice appellationis proponere de novo vult, aut ex actis de novo producendis processus primi Iudicis justificari vel impugnari, sed tantum ex illis, quæ coram ipso acta vel exhibita fuerunt, juxta *cit. Clement. cum ex aliis actis videri non possit, utrum Iudex à quo injustè gravaverit*) qui etiam docere debet taliter ab interlocutoria aut gravamine appellans, quod legitimam exceptionem opposuerit, auditus tamen non fuerit, & ideò appellaverit, prout sumitur ex *c. Dilecto 63. h. t.* ut fiat scilicet appellatio non à gravamine præcisè futuro, si non admittatur exceptio, sed à gravamine præsentè, in casu scilicet non admittæ exceptionis.

§. III.

De forma, seu modo appellandi à sententia definitiva.

Quòd vivà voce fieri possit talis appellatio, si statim Iudice adhuc tribunali sedente fiat, per verbum *Appello* vel æquivalens, aut factum ipsum; & si fiat ex intervallo, intra decem tamen dies ad appellandum concessos, quòd fieri debeat in scripto, nisi causæ tantum levioris momenti essent; & quòd in tali appellatione necessarium non sit, causam appellandi in specie allegare, sed sufficiat in genere dicere, gravatum se esse, & ideò appellare, &c. ex dictis jam patet: ex quibus etiam habetur, quòd in aliquibus, & in quibus casibus causa in specie exprimi debeat, ut valida sit appellatio; & etiam si appellans in aliis etiam casibus

causam aliquam appellandi exprimi possit tamen in hac à definitiva sententia appellatione coram Iudice appellante alias etiam causas prosequi, & novè allegare, non probata probare, dummodo sint ad causæ decisionem servientia, uti habetur etiam in *c. Ioannes, 10. de fid. instrum.* Neque enim appellans à sententia definitiva idcirco per appellat, quia injustum gravamine illatum fuit, & consequenter ut hoc pateat, ex antiquis tantum probationibus & actis procedere potest, licet appellatione ab interlocutoria differat, sed quòd contra ipsum pronuntiatum & speret meliorem sententiam obtinere apud Iudicem appellationis, quæ etiam possunt de appellatione interlocutoria, quæ vim definitivæ habeat.

§. IV.

Quoties licitum sit appellari.

IN eadem causa à sententia definitiva bis à qualibet litigantiam parte appellari potest, (ne per multas scilicet appellationes lites fiant perpetuæ) nisi per diversis articulis in eadem causa appellaretur aliquis, quo in casu (ut de jure Canonico) sæpius appellari potest super diversis gravaminibus. *Quoties 16. causa. 2. q. 6.* Tertius autem cuius interest, appellare potest, etiam à partibus bis jam appellatum fuerit, cum defensionis hoc remedium ne ipsi non possit: ab interlocutoria sententia, si appellavit pars litigans, postmodum desertà appellatione ad Iudicem à quo redeat, absque alia contumacia, si iterum hic per interlocutoriam sententiam gravare videatur, iterum appellari potest.